

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Smrt v Egypte.pdb>

PDB Name: Smrt v Egyptě
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Smrt v Egyptě

Lydie Junková

Kamenné sloupy chrámu, obrovité, těžké a mlčenlivé, strměly nehybně vzhůru proti nepravděpodobně modrému nebi. Byla pod nimi sama, kdesi se jí ztratili ostatní, stála tu zcela nicotná před majestátní silou a věčností; snad se tu dalo i zabloudit. Zamrazilo ji. Chvíli se, možná ze vzdoru proti tomu tísnivému pocitu, procházela v postranních lodích, kde byly sloupy nižší. Odněkud se náhle ozvaly tlumené hlasy. Ztratily se, opět se vrátily. Zastavila se a poslouchala, ale už nic neslyšela. Rychle se vrátila do hlavní lodi a skoro se rozběhla k světlému obdélníku před sebou. Až u štíhlého obelisku dohonila ostatní.

"Patřil královně s tím těžko zapamatovatelným jménem, Hatšepsovet," vykládal průvodce, "ten druhý leží rozbitý na zemi, jak vidíte. Dala si je přivést až z Théb."

"Kde jsi byla, prosím tě?" Evě stékaly po obličejí kapičky potu a lapala po dechu. Viditelně byla zas podrážděná a hledala objekt, na kterém by si vylila nával vzteku.

"Hlavně, že jste se mi neztratili," snažila se ji uklidnit. "Ale kde máš chotě?" zeptala se vzápětí neprozřetelně.

"Ten zase někde fotí, či co," zafuněla Eva pohrdlivě. "Stejně jsem ho neměla poslechnout. Egypt! Mohla jsem ležet někde v chládku u rybníka!"

To skutečně mohla; jenomže Eva by ubožáčka Frantu přece nenechala jet samotného! Stále trpěla představou, že by její oplešatělý hubeňour mohl vzbudit zájem nějaké jiné ženy. A přitom, když byl u ní, dráždil ji soustavně k zlosti.

Skupina se rozvlekla plížila k posvátnému jezeru, ale Franta nikde. Eva se nervózně rozhlížela.

"Nebojte se, on se vám neztratí!" uklidňovali ji potouchle ostatní. "V nejhorším případě se sejdeme u

autokaru."

Tam Franta skutečně čekal, ale kupodivu se netvářil zkroušeně, spíš vyplašeně. "Měl jsem takový podivný zážitek," pronesl polohlasem, "zdálo se mi, že za jedním tím velkým sloupem vidím nějaký pohyb a někdo jako by slabě vykřikl. Ale když jsem to obešel," na okamžik zaváhal, "tak tam nikdo nebyl. Zato jako kdyby odněkud shůry zazněl tichý chechtot."

Eva usoudila, že chytil úpal a nešetrně ho postrčila do autokaru.

V klimatizované hotelové restauraci s vysokými okny, jež zčásti zakrývaly závěsy se stylizovanými ornamenty, bylo příjemně; Eva se tvářila spokojeně nad skvěle vyhlížející obloženou mísou. Zato Franta se viditelně stále ještě nevzpamatoval; vůbec nepostřehl, že mladík, který seděl vedle něj, se ho na něco ptá.

"Martó, nedovedeš si představit, jak divné to bylo mezi těmi sloupy. Měl jsem dojem, že se tam děje něco nekalého!" obrátil se k ní, když pozdě večer houfně přihlíželi programu s působivými světelnými efekty.

"Také jsem něco zaslechla," přiznala, "ale vůbec nikoho jsem neviděla."

"Zato já ano!" ohlédl se za sebe a pokračoval tišeji. "Byli tam dva -" zarazil se.

"Někdo z našeho zájezdu?" zeptala se, už poněkud netrpělivě.

Znovu se nenápadně otočil. Hra světla a zvuků ho viditelně vůbec nezajímala. "Teď o tom nemůžu mluvit."

"Ale proč, prosím tě?" podivila se.

"Co si to šuškáte, vy dva?" přerušila je neomaleně Eva. "Kdybyste raději koukali! Stálo to řadu peněz."

Martě už opravdu začínala jít na nervy. Jak jsem se s touhle nesnášenlivou ženskou mohla kdy kamarádit? pomyslela si. Jenomže to jsme byly ještě mladé holky...

V noci spala jako zabitá, ale druhý den časně ráno ji vzbudil zmatený křik. Za zdí se ozval lomoz a rozčilené hlasy. Kdosi bušil na dveře. "Martó! Otevři!" Měla pocit, že vlastně všechno tušila.

"Franta je mrtvý!" Ani nevěděla, kdo jí to říká. Běžela k Evě do pokoje. Ta se svíjela v křečích na posteli, ztrácela vědomí.

Někdo ji omýval vodou. Franta ležel tichounce na zemi vedle dveří, nehýbal se, vypadalo to, jako kdyby spal.

"Snad dostal infarkt," pronesl někdo nejistě. Lékař tu domněnku ani nepotvrdil, ani nevyvrátil.

"Neměla by se zavolat policie?" navrhl kdosi z houfu.

"Ale proč, proboha!" okřikl ho. Nenechají si přece zkazit dovolenou.

Přesto se dostavil policejní důstojník, nikdo neměl ponětí, kdo ho přivolal. Důležitě rozhodl, že bude pro jistotu provedena pitva, nelze nic zanedbat.

Podle pitevního nálezu zemřel František Skalka na selhání srdce, způsobené selháním kardiostimulátoru. Nebylo co vyšetřovat, policie se s úklonou vzdálila.

"Mně se to celé nezdá," svěřila Martě lékařka, která se také účastnila zájezdu. "Proč by měl ten kardiostimulátor najednou selhat? Muselo to mít nějakou příčinu!"

"Ale vždyť je to zubařka!" namítl Martě doktor Horák. Byl to advokát a tudíž skeptik. Marta přesto tušila, že mu lékařčiny pochybnosti nasadily brouka do hlavy. Podívala se ven. Za okny vlaku se odvíjela Afrika. Široký, impozantní pruh Nilu nasávající barvy písčitých vrchů a oslnivě modrého nebe, vyzdobené titěrnými trojúhelníčky běloskvoucích plachetnic, sporé keřiky podél břehu a skupinka netečných oslíků, ženy s kovovými nádobami na hlavách, z vysušené půdy trčící opuštěné polozbořené zdi, muž v bílé sukni a bílém turbanu okopávající zelenou úrodu na políčku s navršenou zemí, stádečko koz pasoucích se před skupinou stupňovitě rozhozených chatrčí, malebná oáza jako z jiného světa. Z ničeho nic vypluje osamocený třípatrový paneláček, mezi shlukem palm a tamaryšků zasvítí cihlová budova školy, na hřišti hrají děti s malým míčkem kopanou, o kus dál se vypalují cihly...

"Něco opravdu mohlo tomu kardiostimulátoru narušit rytmus," vyrušil Martu doktor Horák. "Vzpomínám si na jeden starý případ - vyskytlo se v něm cosi podobného."

"A co?" zeptala se nesoustředěně. "Způsobil to nějaký jed, který se však nepodařilo prokázat." Zamyslel

se. "Jenže kdo by měl zájem otrávit účastníka zájezdu? Nepředpokládám, že by jed pocházel z hotelu! Je to renomovaný hotel, světově proslulý, určitě nemá nikdo z personálu zájem, aby tu trávil turisty. Na špatnou pověst úplně stačí teroristi. Asi ten nešťastník něco snědl někde po cestě. A to se už těžko zjistí."

"Co by snědl!" Marta se nerada odpoutala od okna, ale na Frantovi, na zjištění, proč zemřel, jí přece jen záleželo. "Jedli jsme u oběda i u večeře přece všichni totéž. A jak znám Evu - určitě nekupovala nic navíc! Na to je příliš šetrná."

"Z toho plyne, že ho mohl -" doktor Pavelka se opatrně rozhlédl, "zprovodit ze světa někdo ze zájezdu. Jestli ale něko-mu vyrazíš, co jsem ti řekl, tak to každopádně zapřu!"

"Neboj, " ujistila ho. "Jenomže jak to chceš zjistit?"

"Zahájím pátrání." Odkáslal si. "Asi nevíš, že jsem chtěl kdysi být kriminalistou."

"O tom jsi mi nikdy neřekl!"

"Tehdy mi bylo asi pět let - nebo o málo víc. Pak mě to přešlo. Naštěstí? Vlastně si tím nejsem jist."

Asuánská přehrada působila téměř neutěšeně, nic na tom nevylepšilo ani úpravné nábreží s bílým dlážděním nad vysokou hrází.

"Probírám jednoho po druhém," řekl doktor Horák Martě. Opřel se o kamenné zábradlí a předstíral, že studuje vodní hladinu. "Neotáčej se, ať si ničeho nevšimnou!"

Snad trpí stihomamem! pomyslela si rozladěně. "Co myslíš, že můžeš zjistit?"

"Nejdříve vyřadím ty, kteří by pravděpodobně žádnou vraždu nespáchali. Ačkoli - v jisté situaci nemůžeš vlastně vyloučit nikoho," dodal.

"Ta stará paní s kraječkami u krku by asi těžko -"

"Jen se neplet! Nevěřila bys, jaké dámy občas sáhnou po jedu. O tom bys přece měla vědět z historie!" řekl kousavě.

"Vida - to mi připomnělo jed, kterým se zbavovali nepohodlných spoluobčanů už ve starověku!"

Zapomněl jsem, jak se jmenuje - Vím jen, že se dá získat z jakési byliny, která roste i u nás!"

"Snad nechceš tvrdit, že se na něj někdo chystal už doma?" Bezděčně se podívala ke skupině, shromážděné o kus dál, kolem průvodce. "A že kvůli tomu s ním potom jel do Egypta! To je ale šílený nápad!"

"A nebylo by to rafinované?"

"V tom případě bychom mohli vyřadit všechny, s kterými se neznal. Nebo si snad myslíš, že je tu s námi profesionální zabiják?" Připadalo jí, že jsou oba morbidní. "Najatý vrah, no to už je příliš!"

Nevšímal si, co říká. "Ty zjistíš, kdo ho znal -"

"Řekneš mi jak?" vyjela. "To ví nejlíp Eva -ale ta je už je přece na cestě domů. Ani nevím, zda letí tím samým letadlem, kterým poslali -" polkla.

"Myslíš rakev se zesnulým?" opáčil věcně. "Evy by ses teď stejně na nic neptala. Ale zkus zjistit, kdo Skalkovy zná, dokud tu máš všechny pohromadě."

O něco později se přistihla, že opravdu probírá jednoho po druhém všechny účastníky zájezdu. S Frantou se určitě dobře znali čtyři z nich; dva z toho byli od něj z práce. Jenomže - jaký by mohli mít motiv! Franta se nikdy s nikým nehádal, natož aby měl nějaké vážné konflikty. Komu by mohl překážet právě on? Odněkud zespoda, neznámá a nepojmenovaná, se zvedla nenávist k tomu, kdo mu dokázal tak ublížit. Horák má pravdu. Musím se aspoň pokusit, umínala si.

"Pořád se nemůžu vzpamatovat z toho neštěstí," řekla den nato inženýru Charvátovi; kdysi dřív pracoval s Františkem v stejném podniku. Stáli na vršku před káhirskou citadelou, za silnicí pod nimi se rozkládalo přízračné město mrtvých; dnes tam bydleli chudí.

Inženýr přikývl a obrátil se k tomu neveselému místu zády.

Prošli za ostatními dvěma mohutnými branami a zastavili se u alabastrové citadely. Venku před zdí lelekoval voják v černém baretu, před ním stál nehnutě opuštěně vyhlížející černý pes.

Pod strmou zdí leželo v slabém oparu kamenné město, po levé straně se rýsovaly pyramidy; zdálky vyhlížely úplně jinak. Roztroušené oblé kopule měsit a špičaté věže minaretů, vza-du, poblíž Nilu, shluk

výškových budov. Zasmušile hleděla na ty skličující kontrasty

"Nikdy bych si nepomyslel, že to František vezme tak zkrátka," podotkl z ničeho nic inženýr Charvát.

"Už jsem ho nejmíň pět let neviděl, ale tady se mi zdál být úplně v pořádku!" Nic jiného z něj nedostala.

Nezkoušela to jenom s inženýrem, ale veškeré to zmatené úsilí nebylo k ničemu. "Jako detektiv bych rozhodně neuspě-la," řekla o něco později doktoru Horákovi.

"Vykašli se na to!" prohlásil velkoryse. "Dostal jsem úplně jiný nápad. Musíme zjistit, jak to bylo s tím kardiostimulátorem. Ale to až doma. Teď se raději věnuj pyramidám."

Nápad to byl téměř všestekný: ukázalo se totiž, že přístroj byl naprosto v pořádku, jen srdce na něj přestalo odpovídat a zastavilo se.

"Tak tady už končí legrace," pronesl vážně Horák. "Zavolám kapitána Doubka. To je velice rozumný člověk."

Objevil se poměrně brzy s vysokým snědým chlapíkem v sportovní bundě. "Poručík Gall," představil ho Martě a Horákovi.

Oba muži pozorně vyslechli základní fakta a doktorovu poněkud neuspořádanou verzi událostí.

"Podle vás jsou tedy nejméně čtyři podezřelí," prohlásil kapitán. "To by mohl být dobrý začátek," dodal zdvořile.

"A co jeho žena?" řekl poručík Gall. "Tu neberete v úvahu?"

Horák s Martou na sebe zaraženě pohlédli.

"Viktor je odpůrce manželství," vysvětlil kapitán poťouchle. "Vždycky nejdříve podezřívá manželky."

"Víš, že by ten mladík mohl mít pravdu?" řekl o něco později doktor Horák.

"To snad nemyslíš vážně!" namítla Marta rozhořčeně. Roztřásla se jí ruka, když dolévala čaj. "Neměl František nějakou jinou?"

"Ten? Prosím tě! O tom bych musela něco vědět."

"Přítelkyni své manželky by asi těžko vyléval srdce," podotkl Horák suše.

Zaváhala. Proč vlastně Eva na Frantu tak žárlila? Měla pocit, že ji takovými myšlenkami zrazuje, že všechno se obrací v trosky.

"Lékaři připouštějí, že v těle mohly být nějaké cizí látky, které

způsobily arytmií. Pokud jsem to dobře pochopil, srdce

přestalo odpovídat na kardiostimulátor, a tím se možná zastavilo." "Mohl to opravdu způsobit nějaký jed?"

"Snad ano. Jenomže v těle žádné stopy jedu neprokázali! Ledaže by to byla látka, která působí jako nervový jed. Řekli mi dokonce, jak se jmenuje, ale to jsem zapomněl. Ani při pitvě se údajně nepozná příčina smrti, protože na tohle neexistují žádné ověřené postupy - zatím je to prý vyzkoušené jenom na myších. Pochopitelně to podávám po svém."

"Ale kdo by dal Frantovi jed? A kdy?"

"To se právě pokoušejí zjistit. Ptali se Evy, jestli mu někdo mohl něco podstrčit. Počítej s tím, že přijdou i za tebou."

Netrvalo to dlouho. Poručík Gall vypadal o něco starší, než když ho viděla poprvé.

"Nevím, jak bych vám mohla pomoci," řekla. "Kdybych byla postřehla, že někdo sype Františkovi něco do kafe, byla bych to samozřejmě už ohlásila!" Sama nechápala, proč se chová tak útočně.

Podíval se na ni. "Vás se jeho smrt hodně dotkla, že?"

"Byl to manžel mé kamarádky! Znala jsem ho od té doby, co se vzali. To je patnáct let."

"Takže máte dobrou představu o jejich manželství," konstatoval.

Byl pohotový, nepochybně chytrý a - čím dál protivnější.

"A co byste chtěla slyšet? Bylo to normální manželství, jako každé druhé."

Nehodlal polemizovat o statistice. "Zjistili jsme, že se hodně a často hádali, zvláště v poslední době. A vy o tom jistě víte. A rovněž asi víte, proč docházelo k těm konfliktům."

Nakonec to z ní vytáhl, ani nevěděla, jak.

"Žárlivost, pravděpodobně chorobná," řekl. "Možná, že byla i neoprávněná. Jenomže ta funguje stejně jako ta, která má skutečný důvod, že?" Nadechla se, ale neodpověděla.

"Víte něco bližšího o těch čtyřech mužích, kteří mrtvého znali? Kromě dvou jeho kolegů a inženýra Charváta jde o jakéhosi -" zalistroval v malém zápisníku, "Ondřeje Mouchu." Podíval se na ni, jako by ani nepočítal s tím, že se od ní něco doví.

Zřejmě si docela dobře poradili i bez ní.

"Inženýra Charváta už vyřadili z podezřelých," ohlásil jí za několik dní doktor Horák. "Zbývají tedy tři."

"Takže Evu už také vynechali?"

"S tím dělá kapitán tajnosti. Vím jenom, že ona zná ty dva z práce. Zvlášť toho staršího prý až moc dobře!"

Všechno vyhlíželo bláznivě. Že by se Eva s někým spikla proti Frantovi? "Je to určitě nesmysl," řekla rezolutně.

"Chytli se toho, že Eva s Františkem se dali před odjezdem do Egypta vysoko pojistit. Nekrut' hlavou, já už jsem viděl divočejší věci! Jestli na něj měla pičku kvůli nějaké jiné, mohla zabít dvě mouchy jednou ranou: pomstít se mu a ještě na tom něco trhnout."

"Ty jsi se zbláznil!" vykřikla zděšeně. Ale už si sama nebyla ničím jista. Obcházely ji mrákoty při představě, že by ji teď třeba chtěli konfrontovat s Evou. "Pojedu na návštěvu k tetě!" vyhrkla nazdařbůh.

"Do Kanady?" ušklíbl se Horák. "Tak to pusť z hlavy. Začínáš být podezřelá už i mně, natož pak kriminálce!"

Dobře týden se nedělo nic, nikdo se neožýval. Někde však šrotil neviditelný aparát, neosobní, neúprosný, vytrvalý, rozmotávající krok za krokem propletené lidské osudy a připravující tím jiné. Vlastně to bylo skličující: přála si, aby s tím neměla nic společného; neznámý pachatel by odporný, ale zároveň ho takřka litovala. Jenže koho vlastně?

A pak se Eva naprosto neočekávaně objevila. "Co jsi těm policajtům o mně navykládala?" vybuchla hned u dveří.

"Samozřejmě, že nic!" ohradila se Marta. Dívala se na to tučné bílé tělo, které se dralo z výstřihu; egyptského slunce jako by nebylo. Náhle se zavlnilo, jak jím otřásly vzlyky. "Vždyť já jsem Františka -" Eva popotáhla a vyndala kapesník. "Nedovedeš si představit, jak mi chybí!"

Ne, tohle nebylo, nemohlo být divadlo! Najednou tu za stolkem proti Martě seděla zase ta droboučká, hubená holka s nazrzlým copánkem, hloupá, naivní a bolavá ústrky... Ne, nikdy nedovolí, aby jí ubližovali! umínila si.

"Uklidněte se!" Poručík Gall vypadal z ničeho nic docela přijatelně. "Já vám to věřím. Ale my jsme si prostě museli ověřit všechny verze, které připadaly v úvahu."

"Už teda Evu nepodezříváte?" vyhrkla dychtivě.

"Nemluvil s vámi její muž o své práci? Nezmínil se o něčem - řekněme mimořádném?"

Vyhnul se odpovědi? Horečně přemýšlela, ale nic ji nenapadalo. "Občas měl nějaké starosti," řekla.

"Vím, že se radil s tím Mouchou. Týkalo se to snad počítačů."

Nezdálo se, že by ta informace poručíka nadchla. "Skalka je expert na počítače," odušil. "Jenomže podnik, kde zemřelý pracoval, má své specialisty - Ovšem moment!" ožil najednou. "Nemáte ponětí, o čem s ním vlastně mluvil?"

"Před časem se František zmínil, že mají v počítači nějakou chybu či co. Ale nic víc nevím, já té technice vůbec nerozumím."

Poručík Gall už neměl další otázky.

"To opravdu vypadá jako zajímavá stopa!" řekl mazaný doktor Horák. "Z toho by totiž plynulo, že František přišel na něco, co v něm vzbudilo pochybnosti. A že se neobrátí na podnikového experta? Buď mu nevěřil - nebo prostě nechtěl, aby vešlo ve známost, že na něco přišel!"

"Řekneš o tom těm policajtům?"

"Abych se zesměšnil?" namítl. "Mám možná moc velkou fantazii!" dodal nečekaně.

Kapitán Doubek se objevil jako na zavolanou. "Jdu se poradit," řekl zase tak zdvořile. "Potřeboval bych si ověřit, kdo se ten poslední večer vyskytoval v blízkosti Františka Skalky."

"Po večeri jsme koukali na takovou podívanou se světlem a zvukem." Zopakovala kapitánovi, už podruhé, o čem s Františkem mluvila. "Otočil se několikrát za sebe, jenomže kdo tam seděl, nevím. Ale odtamtud mu nemohli - nic jsme tam nejedli, ani nepili! A potom jsme šli společně s ostatními do hotelu. Pokud vím, šel s Evou rovnou do pokoje -" zarazila se; takhle Evě moc neprospěla!

Doktor Horák se nespokojeně zamračil. "To je jenom tvá domněnka! Co když se ještě stavili v baru?"

Kapitán se na něj upřeně podíval. "Jistě, zbývá několik prázdných míst," podotkl. "Něco nám ovšem sdělil i váš průvodce... Občas stačí i prostý popis osob v prostoru," dodal.

"A vyslechli jste už -" začal doktor Horák.

"Vyslechli jsme kdekoho," usmál se kapitán Doubek. "Tím rozmístěním jsem nemyslel jenom plošné rozmístění, to je jenom součást a někdy následek jakýchsi vzájemných lidských poloh." Na další Horákovy otázky už odpovídal jenom úsměvem.

"Rozuměl jsi mu?" zeptala se Marta Horáka, když zase osaměli.

"Myslím, že ano," odvětil. "Mám dojem, že už jsou někomu těsně v patách."

"A komu?"

"To nevím," řekl, ale příliš mu nevěřila. Zase ten pocit beznaděje, nejasné tísně. "Ty jsi z toho ještě Evu nevynechal, že?"

Pokrčil rameny. "Na mně přece nezáleží!" Znělo to nezvykle skromně. Nebo spíš sklesle?

Cestou domů se maně podívala na nebe, ale nic z něj nevyčetla. Bylo takřka bez mráčku, temnou siluetu gotických věží obklopovaly barvotiskově zbarvené večerní červánky, vzdálené, naprosto netečné k lidskému soužení.

Tu noc téměř nespala; před očima se jí stále odvíjely poslední chvíle s Františkem... Zase nad sebou viděla ty obrovité, nehybné sloupy, tísnivé, mlčenlivé... František se nepochybně někoho obával - A Eva o tom přece musí něco vědět! Vždyť se znala s tím jeho starším kolegou, ještě z ekonomky; mluvila o něm ovšem dost pohrdlivě a také se na zájezdu spolu takřka nebavili.

Brzo ráno se za ní vypravila, ale marně zvonila, Eva neotvírala a v bytě se nic nehýbalo. Ze sousedních dveří vyhlédla rozčuchaná hlava. "Paní Škaldovou odvezla v noci sanitka! Prý si pustila plyn."

"V nemocnici jsem k ní nesměla! Prý je na tom moc špatně," řekla Marta nešťastně.

"Že by přiznání?" uvažoval doktor Horák. "Anebo něco ví, co ji tak vyvedlo z míry -"

"Ty jsi ale bezcitný!" vyjela na něj Marta. "Pro tebe jsou lidi jenom případy, které se snažíš vyluštit jako nějakou křížovku!" Věděla, že mu křivdí, ale nedokázala se ovládnout.

"Máš snad špatné svědomí, že tak řadíš?" podotkl nevzrušeně. "Raději si přečti tohle!"

Vytrhla mu noviny z ruky. Nechápatě četla několikrát po sobě

pár zaškrtnutých vět. "To už sakra nemají, o čem by psali?" rozhořčila se. "Jestli se to Evě dostalo do ruky -"

"Právě! Ačkoliv se tu nic netvrdí, jenom píšou, že: manželka tragicky zemřelého F.S. naprosto nepochopitelně odmítá mluvit o podivných poměrech v podniku, kde pracoval."

"Ale jak se toho vůbec domáklí?"

"Zřejmě ji navštívil nějaký snaživý reportér! Zeptám se na to kapitána."

Události jako by znenadání ztratily trpělivost, dostaly konečně spád.

"Zadrželi toho Františkova kolegu, který byl s námi v Egyptě,

sdělil Martě týž den odpoledne doktor Horák. "Kupodivu toho mladšího z těch dvou."

"A proč ne oba?"

"Tenhle představoval slabší článek," vysvětlil jim později kapitán Doubek. "Nejdříve chtěl všechno zapřít, ale potom přiznal, že potají manipuloval s platbami došlými na účet podniku. Bylo nám divné, proč se najednou tak sesypal. Ječel, že ho k tomu donutil ten starší, Jaroslav Kulařík. Kluk se zoufale snažil hodit mu všechno na krk. Pak se rozbrečel, že nutně potřeboval peníze pro těžce nemocnou babičku."

Samozřejmě, že žádnou nemá. Je to slaboch, neschopný přemýšlet předtím, než něco udělá, ale technicky zřejmě ohromně nadaný. A toho Kulařík mazaně a nanejvýš bezcitně zneužil." "Kluka také určitě pobláznilo, že může tak snadno získat prachy!" řekl doktor Horák.

"Nepochybně. Jakmile se ovšem dověděl, že Skalka pojal nějaké podezření, začal strachy třestit. Báł se hlavně svého táty: to je surovec a ožrala, doma všechny nelítostně mlátil."

"A teď ten chudák narazil zase na jiného mizeru," podotkla Marta. "Ještě mnohem horšího."

"To by se asi těžko měřilo," řekl kapitán Doubek. "Nepochybně je pouze to, že Kulařík na kluka vyvinul nátlak: přesvědčil ho, že jejich jediná šance je zbavit se Škaldy. Bůhví, čím vším mu vyhrožoval. Mimo jiné asi i tím, že ho v tom nechá, neboť proti němu se nenajdou žádné důkazy, on že s počítačem nemanipuloval, ani to neumí. Kulařík má taky už praxi: byl soudně trestán, pro podvody a ublížení na zdraví. Ale ve dvou případech mu nic neprokázali a museli ho nechat běžet. Ani není divu, že ten mladík ve smrtelné panice tomu nátlaku podlehl. Dal se přesvědčit, že Skalka musí zemřít."

"Takže v tom Egyptě -" hlesla Marta.

"Ano. Nevzpomínáte si? František Skalka mluvil o dvou mužích v chrámu. Ohlížel se potom při představení za sebe. A při večeři - nevzpomínáte si? Tam seděl ten mladík vedle něj!"

"Já tohle nikdy nepochopím! Pro pár korun -"

"Pár miliónů!" řekl kapitán. "Ale to nebyl jediný důvod. Kulaříkovi šlo o všechno: hlavně nechtěl jít znova sedět. Má totiž nějakou mladou ženskou, asi by na něj nečekala. Takže měl pádný důvod, aby toho kluka přesvědčil. Tomu snad teprve dodatečně došlo, co spáchal. A tak se přiznal - ačkoliv ten jed v těle mrtvého opravdu nikdo neprokázal."

"Ale byl to všechno důvod k tomu, aby Františka -" Eva jako by si teprve nyní uvědomila, co se doopravdy stalo. Nemohla tomu zabránit? "Lidé vraždí i z mnohem nicotnějších pohnutek," podotkl Horák. "O tom bych něco věděl."

"Půjdu teďka za Evou," řekla. "Nemůžu ji už nechat samotnou." Svět zploštěl a zešedl, znevlídněl, byl cizí. Než došla k nemocnici, začalo drobně, vytrvale mžít